

Mélyen tisztelt Miniszter Urak! Tisztelt Honatyáink!

Alpolgármester Úr! Kedves Kakasdiak!

Tisztelt Kormány megbízott Úr! Megyei Elöljáróink!

Kedves Hargita megyei Testvéreink! Hölgyeim és Uraim!

Isten hozott mindenkit!

Van valami egészen rendkívüli ebben a teremben. Lehet, hogy csak ebben a pillanatban, de lehet, hogy megépültétől kezdve több ez a hely, mint kő és malter.

Ez Makovecz Imre hagyatéka, és még annál is több. Egy jelkép, egy érték. Egy világítótorony – nekünk, kiknek a toronyra tekintve teljes nyugalommal az jut eszébe: most már nincs sok vissza hazáig.

Itt állva, a már-már templomi gyönyörűségű teremben, úgy érzem: a Jóisten jól szórakozik, és most egy kicsit mi is közelebb vagyunk hozzá.

Tisztelt Miniszter Úr!

Tolna megyében fogadni Önt, nem csak megtisztelő, hanem büszke érzés is.

Mert járjon az ember e vidék akármelyik pontján, mindenhol úgy fogja érezni, hogy egy kicsit közelebb került a Teremtőhöz. Csak morzsolja meg bármely fa kérgét Gemencben, annak egészen ősi illata lesz. Üljön csónakba a Dunán, és tekintsen a víztükörré, vagy kortyoljon bele a bikavérbe – több lesz az, mint víz és bor.

A Sárköz kincsei és virtusa magával ragadják az ide látogatót, nem különben a gazdag gasztronómia, ami az itt élők vendégszeretetétől lesz még ízesebb.

Nem becsmételjük, s nem tartjuk alábbvalónak semminél a saját értékeinket. Ilyenek vagyunk mi, Tolna megyeiek.

Mert hisszük, hogy a gyarapodás alapjait őseinktől örököltük. Hiszük, hogy a közös gyökerek erősebben tartanak bennünket a viharos időkben. Hiszük – Tisztelt Hölgyeim és Uraim! – hogy a megyék sorában Tolna az egyik legerősebb építőköve hazánknak.

A kis megyékben is van valami jó. Képesek vagyunk jobban figyelni egymásra. 109 település és 230 ezer ember nem egy metropolisz léptékű közösség. Viszont annál több a büszkeség, a lélek, s annál több a potenciál, mely előre viheti e térséget.

27 és fél milliárd forint hamar megtalálta a gazdáját, s a megvalósuló projektek mind-mind hozzátesznek egy-egy téglát a közös otthon falaihoz.

A Tolna Megyei Önkormányzat lassan 4 éve regnáló vezetői vagyunk, akik olyan megyét képzeltek már a kezdeteknél is, ahol a közösségek megbecsülést érdemelnek.

Olyan megyét képeltünk, ahol az országgyűlési képviselőkkel, polgármesterekkel, helyi civilekkel együttműködve fejlesztjük a térséget élhetővé és gazdaggá. Olyan megyét képeltünk, amely szellemi bástya marad a keresztény értékek védelme és tovább örökítése érdekében.

Tisztelt Egybegyűlteket! Ez nem csak képzelgés volt.

Hiszen a helyi közösségek elkötelezettjei vagyunk, legyen szó anyagi, szakmai vagy elvi támogatásról.

Élen járunk az értékőr mozgalom terén.

Igazságosan, reálisan és eredményesen hasznosítjuk a megyébe érkező forrásokat.

Egységet teremtünk, identitást erősítünk és képviseljük érdekeinket a megyében és a felsőbb szinteken.

Mert lehet egy fa terebélyes és erős, sőt, állhat jó helyen is. Egymagában, akkor is csak egyszál fa. 109 fa: már erdő.

Olyan, melyet már a térképen is jegyeznek, s amelyben az élővilág is gyarapodhat bátran.

Az is bizonyos – Kedves Ünneplők! – hogy gyarapodás, márpedig nincs gyarapítók nélkül.

Gyarapítóvá pedig az válik, aki a közös ügyek sikeréhez hozzájárul az eszével, az idejével, de legfőképpen a szívével.

Az idén is nyolc piedesztált emeltünk, hogy azokra a legméltóbbak léphessenek fel. Hálás vagyok mindannyiuknak.

De ne szaladjunk ennyire előre. Előbb szólnom kell arról is, miért olyan különleges ez a terem, most, ebben a pillanatban, s ezen a napon.

Továbbra is biztos vagyok abban, hogy a Jóisten itt van velünk. Segedelmével pedig itt vannak azok a vendégeink is, akikkel holnap hivatalos testvérmegyei megállapodás köttetik.

És most, egy rövid történet következik. S hogy nem kell hozzá tolmács, de még a szerző nevét sem szükséges elárulnom, abban teljesen biztos vagyok.

„Álltunk a díszkapu mellett, az egész testünk egyetlen szív volt, az egész utca, az egész világ egyetlen szív volt, és ez a szív úgy vert és dobogott, hogy nem lehetett már bírni vele...

Ideges szavakat váltottunk gyorsan: ez oda álljon, az oda... beszéd, szavalat, ének... jaj, csak rendben menjen minden... Aztán már ott voltak.

Elsőnek egy kerékpáros legény érkezett. Arca, ruhája csupa por, de a szeme világított felénk, testvérszem volt, a mi szemünk volt! S már ott voltak mögötte a többiek, s mi csak kiabáltunk ész nélkül, míg berekedtünk egészen, és szédülten kavargott körülöttünk a világ.

És nem volt beszéd és nem volt fogadtatás. Csak fegyelmezetlen vad ordítózás volt, és az arcunkon könnyek folytak végig, és elfelejtettünk mindent: éneket, beszédet, fogadtatást.

Úgy éreztük, hogy a szívünk kettéhasadt és szétnyílt. Szerettünk volna akkorát kiáltani, hogy mindenütt mindenki meghallja, szerettünk volna felkurjantani az égbe, hogy Isten s az angyalok odanézzenek mind és lássák...

És nem csináltunk semmit, csak álltunk ostobán és gyámoltalanul, tátogott a szánk, szemünkből könnyek folytak, s a szívünk izzott pirosan, mint tűzből született pünkösdi rózsza.”

Azt hiszem – Kedves Testvéreink! – valahogy így fogadunk benneteket most mi is. Nem számít a beszéd, a protokoll, a körítés – csupán az, hogy megjöttetek. Hazajöttetek – és ezt minden Tolna megyei nevében mondhatom.

Mert vannak együttműködési megállapodások, és régi kapcsolatok, de egy sem olyan igaz, mint ez lesz. Ennek egyetlen oka van: közös a nyelv. S ennél erősebb kapocs, nem létezik.

Bár az is tény, hogy rengeteg közös vonásunk van, mind a kultúra, mind pedig a történelmi gyökereket illetően. És nálunk is legalább annyi ember él, aki mindenhez is ért.

Holnaptól kezdve, Hargita lesz a 110. település Tolna megye szívében.

Kedves Ünneplő Vendégeink!

Érdekes, de a mai napon legfőképpen imádkozunk.

Néma fejhajtással, himnusszal, székely himnusszal, de még az énekkel s a későbbi imázsfilmmel is kifejezzük, mit kérünk a Teremtőtől.

Üdvösséget, áldomást, fennmaradást, s egy talpalattnyi helyet szűkebb hazánkban, Tolna megyében. Kívánom, hogy így teljesüljön minden!

Sok sikert Tolna megye!